

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent vytýká napadenému usnesení právní mylnost, leč činí tak neprávem. Soud první stolice usnesením ze dne 10. července 1934 nařizujícím odděleně řízení v příčině devíti směnek, při nichž u žádné předmět sporu nepřevyšoval 20.000 Kč, rozhodnutí samosoudcem, kdežto o ostatních třech směnkách po 25.000 Kč měl řízení provést a rozhodnouti senát, učinil opatření, by o nárocích vznesených v téže žalobě bylo jednáno odděleně podle § 188 c. ř. s. K opatření takovému byl senát oprávněn již vzhledem k návrhu žalobkyně, učiněnému v přípravném spise. Takové opatření není podle druhého odstavce § 192 c. ř. s. odporovatelné, a proto právem byla stížnost žalovaného odmítnuta a vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost napadeného usnesení. Nesejde na tom, že o směnečné žalobě byl vydán jediný směnečný platební příkaz a že v důsledku tohoto opatření budou o směnečných námitkách odděleně jednati a rozhodovati jednak senát, jednak samosoudce, poněvadž předmětem sporu jsou směnky, skripturní akty, z nichž každý je svou povahou samostatný, a této samostatnosti nepozbyl tím, že byl spojen v téže žalobě, a že k rozhodování o každém z nich je věcně příslušný týž sborový soud.

Čís. 14014.

Po zahájení vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění jest exekuce nepřipustná podle § 12 vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. a § 39 čís. 2 ex. ř. K této překážce jest přihlížeti z úřadu a musí k ní přihlížeti i rekursní soud, dozvědév se o ní z přípustného opravného prostředku, byť i povolujícímu soudu známa nebyla; nejde o nepřipustnou novotu v rekursním řízení.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, R II 589/34.)

Usnesením ze dne 2. května 1934 povolil soud první stolice exekuci na základě rozsudku ze dne 21. října 1932. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 12 vyr. ř. nelze po zahájení vyrovnacího řízení na dlužníkových věcech nebo právech pro pohledávky, které nemají přednostního práva, nabytí soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího. Usnesením krajského soudu v Trenčíně ze dne 10. dubna 1934 bylo o jmění povinné strany zahájeno vyrovnací řízení. Ježto nejde o pohledávku, která má přednostní právo, a je tedy dotčena vyrovnacím řízením, neměla býti podle § 12 vyr. ř. k vydobytí této pohledávky povolena exekuce zabavením dlužníkovy pohledávky za poštovním šekovým úřadem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuce jest po zahájení vyrovnacího řízení na jmění povinné strany nepřipustná podle § 12 vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. a § 39 čís. 2 ex. ř.; k překážce té jest přihlížeti podle § 39 odstavec druhý ex. ř. z úřadu; musí proto i rekursní soud k ní přihlížeti, dověděv se o ní z přípustného opravného prostředku, byť i povolujícímu soudu známá nebyla, a nejde o nepřipustnou novotu v rekursním řízení. Soudcovského zástavního práva k pohledávce nabyta vymáhající věřitelka podle § 294 odstavec 3 ex. ř. doručením obstarvky poddlužníku. To se stalo v souzeném případě dne 11. května 1934, kdežto vyrovnací řízení zahájeno bylo 10. dubna 1934 a jsou proto splněny předpoklady § 12 vyr. ř. a § 39 čís. 2 ex. ř.

Čís. 14015.

Při prodeji na splátky lze nárok na snížení kupní ceny uplatňovati až při posledních splátkách, nikoliv již proti zažalovaným dospělým splátkám, převyšují-li pozdější splátky nárok z požadovaného snížení.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, Rv II 59/33.)

Žalovaná firma koupila od žalující firmy brousící stroj za 10.767.50 ř. m. Na kupní cenu bylo zaplaceně předem 2.483.55 ř. m. Zbytek 8.283.95 ř. m. měl býti zapraven ve čtvrtletních splátkách po 1.100 ř. m., počínajíc 4. zářím 1931. Na tyto splátky byly zapraveny jen první dvě ze dne 4. září 1931 a 4. prosince 1931, tato až na nedoplatek 127 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované zaplacení smluvených třech čtvrtletních splátek po 1.100 ř. m. s příslušenstvím, jež byly splatné dne 4. března 1932, dne 4. června 1932 a dne 4. září 1932, a kromě toho nedoplatku splátky ze dne 4. prosince 1931 ve výši 127 ř. m. Žalovaná namítla mimo jiné, že vadnost stroje snižuje jeho cenu o 10.000 Kč, a žádala proto snížení kupní ceny v této výši. Ob a nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Částku 10.000 Kč uplatňuje žalovaná námitkou quanti minoris. Odvolací soud souhlasí s názorem prvního soudu, že žalovaná strana nemůže srážeti domnělé znehodnocení stroje ze zažalovaných splátek, když kromě nich dluží žalobkyni ještě 22.271 Kč 60 h za stroj. Snížení kupní ceny podle § 932 obč. zák. může přijíti k platnosti až při posledních splátkách, nelze je však prováděti z prostředka. Snížení kupní ceny znamená, že kupitel zaplatí o příslušnou částku méně, a nemůže je proto uplatňovati, když ještě nezaplatil ani sníženou kupní cenu.